

“Domobrana v Donbasu a Luhansku byla právoplatná. Lidská práva na Krymu jsou v pořádku”. - Potvrdil Mezinárodní trestní soud OSN v Haagu

- editor007 | 17. února 2024

EU / RUSKO: Mezinárodní trestní soud OSN v Haagu “osvobodil” Rusko: prohlásil, že domobrana v Donbasu a Luhansku byla právoplatná. Lidská práva na Krymu jsou v pořádku. Navíc: se sestřelením letu MH17 neměla Moskva nic společného. Co teď s tím? 3. 2. 2024

[DMITRIJ BAVYRIN komentuje rozhodnutí mezinárodního soudu v Haagu](#), který tento týden odmítl žalobu kyjevských nácků na Rusko za údajné zločiny na Donbasu a účast na sestřelení civilního Boeingu – což hlavní česká dezinformační média jaksi “nezaznamenala”, jakož ani ukrajinské volání o “zradě Západu”.

Mezinárodní soudní dvůr v Haagu, kolem kterého si ukrajinské orgány vybudovaly kult, odmítl téměř všechna obvinění Kyjeva vůči Moskvě včetně klíčových obvinění týkajících se domobrany v Donbasu, lidských práv na Krymu a havárie Boeingu letu MH17. Navíc to Ukrajincům oznámila Američanka, což v Kyjevě posílilo pocit „zrady“.

Díra do kyjevské mytologie Haag zaujímá zvláštní místo v mytologii, která ovládla vědomí Ukrajinců po státním převratu v roce 2014. Půlmilionové holandské město se zakořenilo v reklamě, rétorice a memoárech naznačujících, že Rusko a jeho vedení bude souzeno mezinárodním tribunálem, stejně jako bylo souzeno vedení Jugoslávie v čele s Miloševićem (poté, co NATO ilegálně rozbombardovalo Srbsko).

Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii (ICTY) byl častěji označován jednoduše jako Haagský tribunál nebo Haag. Jeho vytvoření však bylo jednorázovou akcí Rady bezpečnosti OSN a sloužilo pouze k posouzení zločinů spáchaných během balkánských válek. Jeho jurisdikce se nevztahovala na jiné epochy a regiony (že ICTY vůbec vznikl, byla velká chyba Ruska, které mělo v Radě bezpečnosti právo veta). V Haagu však nesídlí jen tento tribunál ale i celé státní vedení země (zasedá tam monarcha, vláda a parlament, nikoli tady v hlučném Amsterdamu), ale i některé další mezinárodní soudy.

Kyjevský režim se v hodnocení těchto soudů chronicky plete, ale pevně se drží haagského mýtu. V Haagu sídlí Mezinárodní trestní soud (ICC), západní projekt 21. století, který se specializuje na válečné zločiny. K tomu, aby se stát stal smluvní stranou ICC, je třeba ratifikovat Římský statut, což neudělalo ani Rusko, ani Ukrajina, ani Spojené státy. To znamená, že ukrajinský konflikt je mimo jurisdikci tohoto soudu, nehledě na to, že uvedené země neuznaly a neuznávají jeho pravomoc.

Kyjev pohořel. Západ se proto rozhodl, že místo Ukrajiny si na Rusko mohou Mezinárodnímu trestnímu soudu stěžovat jiné země (například Japonsko). Další události ukázaly, že odmítnutím ratifikace Římského statutu ruský parlament jednal moudře. Poté, co ICC vyhodnotil záchranu sirotek z palby a jejich přesun na ruské území jako únos dětí, se ukázalo, že tato organizace nemá nic společného se spravedlností a její jednání je čistě politické.

V Haagu ovšem existuje ještě třetí mezinárodní soud (a nejspíš nebude ani poslední): Soudní dvůr OSN, který má pravomoc nad porušovateli úmluv OSN. Patnáct soudců této komory, založené v roce skončení druhé světové války, jmenuje Valné shromáždění a Rada bezpečnosti. Vliv západních zemí je v ní tedy alespoň částečně vyvážen ostatními státy.

V roce 2017 tam Kyjev podal žalobu a obvinil Rusko z porušení pouze dvou úmluv (to znamená, že junta zplozená krvavým státním převratem se neodvážila dokazovat většinu předchozích nejružnějších obvinění Ruska) – o boji proti financování teroristických aktivit a o odstranění všech forem rasové diskriminace.

První formulace zakrývá podporu donbaské domobrany ze strany běžných ruských občanů. Druhá naznačuje, že Rusko diskriminovalo národnostní menšiny na Krymu. Po pěti letech tedy vydal soud OSN verdikt, kterým zamítl všechny nároky na odškodnění, protože téměř všechny nároky Kyjeva vůči Rusku byly neopodstatněné. „Téměř“, protože po roce 2014 prý prudce klesl počet těch, kteří na Krymu studují v ukrajinském jazyce.

Něco Kyjevu přiznat museli

V tomto případě soudci zjevně nezohlednili zvláštní atmosféru a vyhrocenost jazykové otázky na Krymu za ukrajinské vlády, když se ukrajinský jazyk snažili prosadit a manažerská třída byla záměrně ředěna ukrajinci z „pohyblivých“ regionů.

Soud k této otázce přistoupil formálně: podle údajů k lednu 2023 je počet osob, které se vzdělávají v ukrajinštině (kterou si ovšem na Krymu stále lze zvolit za vyučovací jazyk) 197 osob. To opravdu není mnoho, ale za nepopularitu ukrajinského jazyka na poloostrově nemůže Rusko a nemá to nic společného s „rasovou diskriminací“ (nebo jsou Ukrajinci zvláštní rasa?). Jde jen o to, že ukrajinský jazyk téměř nikdo nepotřebuje.

A ještě něco soud Rusku vytkl. Týká se „opatření k vyšetření možných skutečností financování terorismu“: Moskva je prý neuplatnila vůči osobám, na které Kyjev poukázal. Ruské ministerstvo zahraničních věcí se k tomu vyjádřilo takto: „Znejistil nás závěr soudu, že Rusko ve dvou případech řádně nevyšetřilo činnost osob, které podle ukrajinské verze sbíraly v Rusku finanční prostředky na pomoc obyvatelům Donbasu.

Soud musel jít proti své vlastní praxi a stanovil bezprecedentně nízkou laťku k prokázání použitelnosti *Úmluvy o financování terorismu* při absenci jakýchkoli důkazů o „terorismu“ i o jeho „financování“. Pominul „zvláštní cynismus kyjevského režimu“, který se „pokusil humanitární pomoc obyvatelům Donbasu, kteří trpěli ukrajinským ostřelováním a hospodářskou bloádou, označit za financování terorismu“.

„Zrada“ – a skandálně navíc americkými ústy! Soud se však jednoznačně popasoval s hlavním bodem žaloby kyjevského režimu.

- Odmítl uznat Doněckou (DNR) a Luhanskou (LNR) republiku za „teroristické organizace“, a Rusko za „agresorský stát“ – stejně jako údery na ukrajinské vojenské objekty v Donbasu za „teroristické činy“.
- Současně ještě odmítl obvinění, že Rusko se podílelo na havárii malajsijského boeingu, a uznal, že Moskva v dobré víře dodržuje mezinárodní úmluvy.
- Soud OSN tak celkově zamítl téměř 20 obvinění Kyjeva. I to ukazuje, proč Rusko stále trvá na tom, že vedoucí role v mezinárodních záležitostech by měla patřit OSN. Této organizaci se dá vytknout mnoho věcí, zejména pokud jde o její efektivnost, ale nic lepšího se zatím nevymyslelo.

Ostatně neefektivnost a nedostatečné financování je přímým důsledkem snahy USA a jejich spojenců obejít OSN a podkopat její autoritu zahájením válek z vlastní iniciativy a vyzdvižením jiných mezistátních projektů, jako jsou NATO, G7, G20 a Mezinárodní trestní soud. Právě to jsou alternativy k OSN, jak je prezentuje Západ – protože je plně ovládá.

Je u tohoto hlediska docela příznačné, že současnou předsedkyní soudu, která rozsudek v procesu proti Rusku přečetla, je Američanka Joan Donoghueová. Dala tak najevo, že v OSN, kterou americké úřady – v případech, kdy se jim postojí této světové organizace nelíbí – pohrdají, je v první řadě soudkyní, a teprve potom občankou USA.

Jaký div, že první reakcí kyjevského režimu na rozhodnutí soudu (skrže podrobená média) bylo tradiční volání “zrada!”. Vždyť soud tím kyjevským nacistům zamítl i všechny “nároky na odškodnění”.

Druhou reakcí bylo prohlášení, že Kyjev bude moci dosáhnout “skutečné spravedlnosti” jen na zvláštním tribunálu proti Rusku.

Na to však bude muset Západ vyhrát na Ukrajině vojenský konflikt s Ruskem.

Vlastně se tím stává aktuální otázka budoucnosti Ukrajiny jako takové. Kvůli zmařenému úsilí kyjevských orgánů a jejich americko-natovských protektorů se za soudním výrokem vynořuje otázka existence samotného žalobce.

Tedy ukrajinské státnosti.

AUTOR: Dmitrij Bavyrin

Překlad: Protiproud

[ZDROJ](#)